

จ้อได้...จ้อดี...ไม่มีติด

เจียมใจ จีระอัมพร

รพ. รามาธิบดี

21 พฤศจิกายน 2556

หัวข้อเรื่องที่น่าสนใจ

- เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง
- แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper (1905-1994)

- เริ่มพูดติดอ่างเมื่ออายุ 2 ปี
- เรียนเก่ง
- จบการศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
- หลังจบการศึกษา ได้สอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม
- ถึงแม้ว่าจะได้รับความยกย่องว่าเป็นครูที่เชี่ยวชาญและสร้างสรรค์ แต่ความกดดันจากการพูดติดอ่างและความกลัวการพูดของเขาในสถานการณ์ต่างๆ ทำให้เขาไม่มีความสุขในการสอน

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- เขาเป็นนักพูดติดอ่างขั้นรุนแรง เคยเข้ารับการแก้ไขการพูดในสถาบันสำหรับคนพูดติดอ่าง 2 แห่งแต่ทำให้เขาดีขึ้นเพียงเล็กน้อย
- ต่อมาเขาเข้าเรียนปริญญาโทในสาขาแก้ไขการพูดที่ Iowa เขาและนักศึกษาอื่นๆพยายามพัฒนาเทคนิควิธีที่ใช้ได้จริงในการแก้ไขการพูดติดอ่าง เขาต้องใช้ความพยายามพัฒนาอยู่หลายปี จนกระทั่งเขาจบปริญญาเอก

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- ในปี ค.ศ.1936 ได้ไปทำงานที่ รัฐมิชิแกน เขาเป็นคนแรกที่พัฒนา วิทยาศาสตร์ด้านการแก้ไขการพูด เขาทำงานกับคนติดอ่างหลายพันคน ทำวิจัย พิมพ์หนังสือ บทความ และภาพยนตร์ เกี่ยวกับการพูดติดอ่าง
- เขายังคงพูดติดอ่างตลอดชีวิตการทำงานของเขาแม้ว่าเขาได้ลองวิธีการ แก้ไขการพูดติดอ่างแล้วเกือบทุกวิธี ตั้งแต่การควบคุมจังหวะ (rhythmic control), การฝึกผ่อนคลาย (relaxation), การพูดช้า (slow speech) และ การฝึกหายใจ (breathing exercise) ไปจนกระทั่ง การวิเคราะห์ทางจิต (psychoanalysis) และการสะกดจิต (hypnosis)

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- ในที่สุดเขาสามารถจัดการให้กลายเป็นพูดได้คล่องทั้งที่เขายังคงพูดติดอ่างอยู่
- เขาเคยเขียนไว้ว่า เขามีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขและรู้สึกประสบความสำเร็จอย่างมาก เหตุผลหนึ่งของความคิดดังกล่าวนี้มาจากเมื่อเขาเดินทางรอนแรมกลับบ้านจากรัฐวิสคอนซิน ซึ่งเขาใช้เวลาอยู่ที่นั่น นาน 1 เดือน เขาทำงานในฟาร์มแห่งหนึ่ง เขาแกล้งทำเป็นใบ้หูหนวก และเพราะการพูดติดอ่างของเขาอยู่ในขั้นรุนแรง ทำให้เขาไม่สามารถหางานอื่นทำได้

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- เขาได้พบชายชราที่พูดติดอ่างคนหนึ่ง ผู้ซึ่งบอกกับเขาว่า “ฉันแก้และเหนื่อยเกินไปที่จะต่อสู้กับตนเอง ดังนั้นตอนนี้ฉันเพียงแค่ปล่อยให้คำพูดมันหล่นไหลออกมาเอง” ในตอนนั้นเขาได้ตระหนักว่า เขาควรค้นหาวิธีการพูดติดอ่างที่สามารถรับได้ทั้งคนอื่นและตัวผู้พูดเองแทนที่จะหลีกเลี่ยงและซ่อนการพูดติดอ่างของเขา

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- ได้พัฒนา **stuttering modification therapy** ระหว่าง ค.ศ.1936-1958 โดยเน้นการลดความกลัวและความวิตกกังวลของผู้ใหญ่ที่พูดติดอ่าง และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหลัก (core behavior) ของการพูดติดอ่างให้ความตึงเครียดทางร่างกายลดน้อยลง
- เขาเข้าใจการพูดติดอ่างจากแนวคิดที่ว่า คนพูดติดอ่างควรได้พิจารณาพฤติกรรมการพูดติดอ่างของตนเอง เพื่อให้ตระหนักต่อทุกสิ่งที่ทำเมื่อคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะพูดติดอ่าง การต่อสู้ดิ้นรนระหว่างการพูดไม่ออก (block) และการกระทำเพื่อให้เกิดถ้อยคำออกมา

(http://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Charles_Van_Riper&oldid=545417234)

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- ในปี 1990 (4 ปีก่อนเสียชีวิต) เมื่อ Dr. Van Riper มีอายุ 85 ปี ได้เขียนสรุปเกี่ยวกับการพูดติดอ่างไว้ในบทความชื่อ **Final thoughts about stuttering (J. Fluency disorder 15 (1990), 317-318)**
- สรุปสุดท้ายเกี่ยวกับการพูดติดอ่าง เขามีความเชื่อดังนี้
 - ❖ การพูดติดอ่างเป็นความผิดปกติของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับสมอง (neuromuscular disorder)
 - ❖ มีความเชื่องช้าเล็กน้อยและมีความยุ่งเหยิงในระยะเวลาในการเคลื่อนไหวเพื่อการพูด (lags and disruption in the timing of movement)

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

สรุปสุดท้ายเกี่ยวกับการพูดติดอ่าง เขามีความเชื่อว่า

- ❖ การตอบสนองต่อการเขื่องซำนั้นก็คือ การพูดซำบางส่วนของคำ หรือ การพูดลากเสียง
- ❖ เด็กพูดติดอ่างบางคนอาจมีสาเหตุมาจากกรรมพันธุ์ หรือมีพยาธิสภาพที่สมองที่ยังไม่รู้
- ❖ เด็กส่วนใหญ่ที่เริ่มพูดติดอ่างแล้วเปลี่ยนเป็นพูดได้คล่องเพราะมีวุฒิภาวะเพิ่มมากขึ้น หรือเด็กไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบโดยการต่อสู้อันรุนแรงหรือหลีกเลี่ยง ต่อการเขื่องซำ การพูดซำ หรือการลากเสียงของเขา

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- ❖ คนพูดติดอ่างที่ต่อสู้อันรนหรือหลีกเลียงเป็นเพราะรู้สึกผิดหวังหรือรู้สึกถูกลงโทษ อาจทำให้มีการพูดติดอ่างต่อไปตลอดช่วงชีวิต
- ❖ พฤติกรรมต่อสู้อันรนและหลีกเลียงถูกเรียนรู้และสามารถถูกปรับเปลี่ยน
- ❖ การแก้ไขการพูดติดอ่าง:
 - ไม่ใช่การลดจำนวนการพูดไม่คล่องหรือไม่ให้พูดติดอ่างเลย
 - วิธีการแก้ไขที่เน้นเพิ่มการพูดคล่อง (Fluency-enhancing procedures) ทำให้ไม่พูดติดอ่างแต่ได้ผลเพียงชั่วคราว ไม่สามารถทำให้คงที่สม่ำเสมอ

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Charles Van Riper

- คนพูดติดอ่างรู้วิธีพูดคล่องและไม่รู้วิธีพูดติดอ่าง
- ต้องสอนให้พูดติดอ่างอย่างง่าย
- เมื่อคนพูดติดอ่างค้นพบว่าเขาสามารถพูดติดอ่างโดยปราศจากการต่อสู้ดิ้นรนหรือการหลีกเลี่ยง ความรู้สึกผิดหวังและอารมณ์ทางลบอื่นๆจะลดลง

(Charles Van Riper J. Fluency disorder 15 (1990), 317-318)

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

(a stutterer 's story , Stuttering Foundation Publication No. 0061)

- เริ่มพูดติดอ่างเมื่ออายุ 2 ปี 8 เดือนและการพูดติดอ่างเกิดขึ้นในช่วงข้ามคืน
- เชื่อว่าสาเหตุมาจากทางกายภาพคือมีการอ่อนแอในระบบประสาท
- เริ่มตระหนักว่ามีปัญหาการพูดเมื่ออายุ 5 ปี
- ผู้ปกครองได้พยายามช่วยเหลือ โดยพาไปพบผู้เชี่ยวชาญในด้านการแก้ไขการพูด แต่ไปไม่ต่อเนื่อง

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- สามารถพูดได้คล่องเมื่อพูดกับสุนัขหรือแมว แต่พูดติดอ่างเมื่อพูดกับคน ทำให้บรรยากาศภายในบ้านตึงเครียด
- เด็กทั่วไปมีพูดไม่คล่องแบบปกติเมื่ออายุประมาณ 3 หรือ 4 ปีซึ่งเป็นพัฒนาการปกติ (พูดซ้ำคำและอาจมีพูดลากเสียงคำเป็นครั้งคราว) ถ้าครอบครัวใดที่มีประวัติมีคนพูดติดอ่างในครอบครัว มักให้ความสนใจต่อการพูดของเด็กมากเกินไป จนทำให้เด็กตระหนกต่อการพูดติดอ่าง
- นักแก้ไขการพูดที่ดีควรประเมินการพูดของเด็ก โดยไม่让孩子เกิดการตระหนกถึงปัญหาการพูดของตน (primary stuttering)

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- เมื่อเด็กรู้ว่าพูดติดอ่าง แสดงว่าเข้าสู่ระยะที่สอง (secondary stage) อาการพูดติดอ่างจะซับซ้อนขึ้นคือมีการต่อสู้ดิ้นรน มีความตึงเครียด และมีเรื่องของอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้แก้ไขได้ยากขึ้น เด็กพูดน้อยลงเพราะกลัวการพูดติดอ่าง (ตอบคำถามว่า “ไม่รู้”)
- ในระยะที่สอง คนในครอบครัวต้องยอมรับการพูดติดอ่างของเด็ก ไม่ทำให้เด็กรู้สึกตำหนิตนเองเมื่อพูดติดอ่าง สร้างบรรยากาศภายในบ้านที่ช่วยสนับสนุนการพูดของเด็ก ไม่ให้เด็กมีความกลัวและสูญเสียความมั่นใจ

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- มีปัญหาการพูดโทรศัพท์ การพูดคำเฉพาะบางคำ เช่นตัวเลข แต่ไม่พูดติดอ่างเมื่อแสดงบทบาทอื่นเช่น เล่นละคร
- เมื่อมีปัญหาพูดติดอ่างมักได้รับคำแนะนำแบบเก่าที่ไร้ประโยชน์ เช่น พูดช้าๆลง หายใจเข้าให้เต็มทีก่อน คิดไว้ก่อนว่าจะพูดอะไร
- เมื่อเรียนระดับมัธยม ได้พัฒนาความคิดเกี่ยวกับคนพูดติดอ่างกับคนพูดปกติว่า ชีวิตของคนพูดปกติดูสมบูรณ์แบบ และไม่ไ้ยินคนพูดปกติพูดไม่คล่องเลย และถ้าไม่พูดติดอ่างก็จะเป็นคนสมบูรณ์แบบเช่นกัน

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- ครูและเพื่อนพยายามแก้ไขเวลาพูดติด ทำให้กลายเป็นข้อสรุปอย่างผิดๆ ว่าการพูดติดอ่างเป็นสิ่งที่ต้องกำจัด
- การอ่านออกเสียงยากกว่าการท่องออกมา แต่การอ่านพร้อมกันง่ายสำหรับคนพูดติดอ่างส่วนใหญ่
- เด็กพูดติดอ่างควรมีครูที่ปรึกษาที่ไวต่อความรู้สึกนึกคิดของเด็กเพื่อไม่ให้เกิดการพัฒนาความกลัว คนพูดติดอ่างต้องการผู้ฟังที่ดี

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- เด็กพูดติดอ่างควรได้รับการสนับสนุนให้ทำในสิ่งที่สนใจเช่น เล่นดนตรี อ่านหนังสือเกี่ยวกับสัตว์ เรียนภาษา เมื่อทำได้ดีก็就会有ความภาคภูมิใจ และพัฒนาสถานภาพของตนเองที่มีต่อเพื่อน เกิดความมั่นใจ และจากความสำเร็จเล็กๆน้อยๆไปสู่ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ขึ้น และนำไปสู่การเข้าสังคม
- ควรได้รับคำแนะนำให้ยอมรับการพูดติดอ่างของตนเอง เพื่อลดความตึงเครียดที่ต้องพยายามต่อสู้ดิ้นรนและหลีกเลี่ยงการพูดติดอ่าง

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- การที่คนพูดติดอ่างมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงไปตามความล้มเหลวในการพูด ควรแนะนำให้คุยกับเพื่อนที่พูดปกติ เพื่อได้รู้ว่าอะไรที่ทำให้เพื่อน โหมโหและอะไรที่ทำให้ดีใจ
- คนพูดติดอ่างชอบฟังเรื่องราวของคนติดอ่างเพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจ (พระเจ้าจอร์จที่ 6) และบางคนไม่กลัวที่จะเดินทางไปพบบุคคลที่ชื่นชอบซึ่งเป็นคนพูดติดอ่างและคนพูดปกติ

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- เมื่อเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ก็ยังมีการพูดติดอ่าง จึงใช้วิธีการเสียงคำ ทำให้การสื่อสารข้อมูลผิดเพี้ยนไปเล็กน้อย และได้รับการแก้ไขการพูดอีกครั้งหลังจากที่เคยได้รับเมื่อเรียนชั้นประถม นักแก้ไขการพูดดูเป็นกันเองและทำที่ผ่อนคลายเป็นพิเศษ ได้รับการฝึกหายใจ ฝึกการผ่อนคลายเป็นพิเศษ และให้พูดในจังหวะที่ช้าลงและควบคุมได้ และพยายามหาเพื่อนที่สามารถพูดคุยปรึกษาได้ และให้คิดเสมอว่าเป็นคนปกติ การพูดของเขาดีขึ้นแต่ยังไม่คงที่ มีการเข้ากลุ่ม อ่านหนังสือ speech correction ของ Dr. Van Riper และทำตาม

เรื่องราวของนักแก้ไขการพูดซึ่งพูดติดอ่าง

Dr. Frederick Pemberton Murray

- ต่อมาเข้าโปรแกรมแก้ไขการพูดที่ Iowa ซึ่งเน้นการส่งเสริมการพูดติดอ่างที่สามารถควบคุมได้ นอกจากนี้ต้องลดความกลัวการพูดติดอ่าง สร้างความมั่นใจ และ

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

1. Resilience and Stuttering

- จุดประสงค์เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบอะไรที่อาจช่วยปกป้องจากความยากลำบากในการพูดติดอ่างอย่างถาวร
- ศึกษาผู้ใหญ่จำนวน 200 คนที่พูดติดอ่างมาตั้งแต่เด็ก แบ่งเป็น 2 กลุ่ม : กลุ่มที่สามารถฟื้นตัวจากความเศร้าหมองกับกลุ่มที่ไม่สามารถฟื้นตัวได้ โดยดูจากระดับความระทมทุกข์ (Global severity index level of distress)

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

1. Resilience and Stuttering

- องค์ประกอบสำคัญที่แบ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองออกจากกันคือ ภาวะทางสุขภาพ (health status), การสนับสนุนทางสังคม (social support), ความมีชีวิตชีวา และ การทำหน้าที่ทางสังคม (vitality and social functioning), ข้อจำกัดทางร่างกาย (physical limitations), ความรู้สึกเรื่องความมีประสิทธิภาพของตนเอง (sense of self-efficacy)

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

1. Resilience and Stuttering (ต่อ)

- ผลการวิจัยพบว่ามีเพียง 3 องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่อความสำเร็จ
หมองคือ **sense of self-efficacy, social support, vitality and social functioning** หรือ **healthy social functioning**

- ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

การแก้ไขการพูดแบบมาตรฐานสำหรับผู้พูดติดอ่างควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับอิทธิพลทางบวกขององค์ประกอบที่ช่วยปกป้อง เช่น ความมีประสิทธิภาพของตนเอง (self-efficacy) ระดับความสนับสนุนจากสังคม (level of helpful social support) และจำนวนและการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม (amount of social activity and engagement)

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

1. Resilience and Stuttering (ต่อ)

(the study of Sydney Medical School, The University of Sydney, Australia)

Craig A, Blumgart E, Tran Y. Resilience and stuttering: factors that protect people from the adversity of chronic stuttering. **Journal of Speech, Language, and Hearing Research : JSLHR**[2011, 54(6):1485-1496]

(DOI:10.1044/1092-4388(2011/10-0304)

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

2. Webcam Stuttering Treatment

- จุดประสงค์เพื่อศึกษาการรักษาการพูดติดอ่างโดยผ่านทาง Webcam ไม่
ต้องมาเข้าคลินิกฝึกพูดของโปรแกรม Camperdown ของ The University
of Sydney
- ศึกษาเด็กวัยรุ่น 3 คน อายุ 13, 15, 16 ปี พูดติดอ่างขั้นปานกลางถึงรุนแรง
- ศึกษาจำนวนร้อยละของพยางค์ที่พูดติด จำนวนคาบในการรักษา ความ
เป็นธรรมชาติในการพูด การหลีกเลี่ยงสถานการณ์ การรายงานตนเองเรื่อง
ความรุนแรงของการพูดติดอ่าง ความพึงพอใจของผู้ปกครองและวัยรุ่น
โดยเก็บข้อมูลก่อน และ หลังการฝึกพูด 1 วัน, 6 เดือนและ 12 เดือน

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

2. Webcam Stuttering Treatment (ต่อ)

- ผลการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยจำนวนคาบในการรักษา คือ 18 ครั้ง และ ติดต่อกับนักแก้ไขการพูด 11 ชั่วโมง ค่าเฉลี่ยของการพูดติดอ่างซึ่งลดลงของทั้งกลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่ก่อนการฝึกพูดถึงหลังการฝึกพูดทันทีคิดเป็นร้อยละ 83 และตั้งแต่ก่อนการฝึกพูดถึงหลังการฝึกพูด 6 เดือนคิดเป็นร้อยละ 93 และ ตั้งแต่ก่อนการฝึกพูดถึงหลังการฝึกพูด 12 เดือนคิดเป็นร้อยละ 74 ส่วนการรายงานตนเองเรื่องความรุนแรงของการพูดติดอ่างสนับสนุนผลการศึกษานี้ ความเป็นธรรมชาติในการพูดหลังการฝึกอยู่ในขอบเขตของกลุ่มควบคุม อย่างไรก็ตาม พบผู้พูดติดอ่าง 2 คนที่ไม่ดีขึ้นในเรื่องการหลีกเลี่ยงสถานการณ์การพูด
- ผู้วิจัยได้แนะนำว่าควรมีการศึกษาเรื่องนี้ในระยะที่สองต่อไป

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

2. Webcam Stuttering Treatment (ต่อ)

(the study of Australian Stuttering Research Centre. The University of Sydney)

Carey B, O'Brian S, Onslow M, Packman A, Menzies R. Webcam delivery of the Camperdown Program for adolescents who stutter: a phase I trial. Lang Speech Hear Serv Sch. 2012 Jul;43(3):370-80. (doi: 10.1044/0161-1461(2011/11-0010).

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

3. Genes Implicated in Stuttering

- สมมุติฐาน : การยังคงอยู่ของการพูดติดอ่าง (persistent stuttering) อาจจะสัมพันธ์กับการกลายพันธุ์ ของยีนส์ซึ่งควบคุมเส้นทางการเมตาบอลิกรวมทั้งในส่วนที่เซลล์เก่าถูกนำกลับมาใช้ใหม่
- ศึกษาในคนพูดติดอ่างในปาเกีสถาน อเมริกาเหนือ และยุโรป แต่ไม่ได้ทำในคนพูดปกติ
- คนพูดติดอ่างที่มียีนส์กลายพันธุ์พบประมาณร้อยละ 10 ของคนพูดติดอ่างทั้งหมด และมีประวัติการพูดติดอ่างในครอบครัว
- ผลการศึกษานี้ได้เสนอเรื่อง “gene therapy” สำหรับคนพูดติดอ่าง

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

- **Genes Implicated in Stuttering (ต่อ)**

(Washington University School of Medicine)

Lee WS, Kang C, Drayna D, Kornfeld S. Analysis of mannose 6-phosphate uncovering enzyme mutations associated with persistent stuttering. J Biol Chem. 2011 Nov 18; 286(46): 39786-93.)

(doi:10.1074/jbc.M111.295899)

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

4. Anxiety and stuttering: Improved Research Method?

- งานวิจัยเรื่องความวิตกกังวลกับการพูดติดอ่างนั้นมีมานาน แต่ยังพบปัญหาในด้านวิธีการวิจัยซึ่งขัดขวางต่อผลการวิจัยที่แน่นอน
- จุดประสงค์เพื่อทบทวนวรรณกรรมว่าได้มีการปรับปรุงวิธีการวิจัยหรือไม่ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1999
- ผลการศึกษาพบว่า ในปี ค.ศ. 1999 มีงานวิจัย ของ Menzies, Onslow, & Packman (1999) ซึ่งเป็นการทบทวนวรรณกรรม พบว่ามีวิธีวิจัยอยู่ 5 หัวข้อคือ การเกิดความวิตกกังวล การประเมินความวิตกกังวลที่มีลักษณะเฉพาะ จำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัย สถานะการรักษาของผู้เข้าร่วมการวิจัย และงานที่ให้พูด

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

4. **Anxiety and stuttering: Improved Research Method? (ต่อ)**

- ผลการทบทวนวรรณกรรมหลังปี ค.ศ. 1999 พบว่า ถึงแม้ว่าผลการศึกษาเหล่านั้นยังมีความคลุมเครืออยู่บ้าง แต่ก็พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการพูดติดอ่างกับความวิตกกังวล และมีการเน้นมากขึ้นในด้านความวิตกกังวลทางสังคม (social anxiety) การคาดหมายอันตรายจากสังคม (expectancies of social harm) ความกลัวการประเมินทางลบ (fear of negative evaluation)
- ข้อเสนอแนะ: การศึกษาต่อไปควรปรับปรุงในด้านการออกแบบงานวิจัย การเพิ่มพลังทางสถิติ การวัดความวิตกกังวลในหลากหลายมิติ และ การพัฒนาทางเลือกในด้านการแก้ไขเพื่อลดความวิตกกังวลของผู้พูดติดอ่าง

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

4. Anxiety and stuttering: Improved Research Method? (ต่อ)

(Australian Stuttering Research Centre, The University of Sydney)

Iverach L, Menzies RG, O'Brian S, Packman A, Onslow M. Anxiety and stuttering: continuing to explore a complex relationship. Am J Speech Lang Pathol. 2011 Aug;20(3):221-32.

(doi:10.1044/1058-0360(2011/10-0091)

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

5. Language abilities of children who stutter

- จากแนวความคิดว่า กระบวนการทางด้านภาษาศาสตร์คือ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการพูดติดอ่าง
- ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเพื่อบ่งชี้ ผสมผสาน และสรุปหลักฐานจากการศึกษาต่างๆด้านความสามารถทางภาษาของเด็กพูดติดอ่างและเด็กที่พูดปกติ
- ผลการทบทวนงานวิจัย 22 ฉบับพบว่า เด็กที่พูดติดอ่างได้คะแนนความสามารถทางภาษาโดยรวม การฟังเข้าใจคำศัพท์ การใช้คำศัพท์ และความยาวเฉลี่ยของถ้อยคำเมื่อเทียบกับเกณฑ์เฉลี่ยต่ำกว่าเด็กที่พูดปกติ

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

5. Language abilities of children who stutter (ต่อ)

- ข้อเสนอแนะ: ภาษาอาจเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความยากลำบากของเด็กพูดติดอ่างบางคน ดังนั้นเพื่อจะก่อให้เกิดการพูดได้คล่อง ในการศึกษาต่อไปควรให้ความสนใจและศึกษาให้เกิดความเข้าใจตัวแปรเหล่านั้นที่สัมพันธ์กับการพูดติดอ่างในวัยเด็ก
- (Vanderbilt University, Nashville, TN, USA.)

Ntourou K, Conture EG, Lipsey MW. Language abilities of children who stutter: a meta-analytical review. Am J Speech Lang Pathol. 2011 Aug;20(3):163-79. (doi:10.1044/1058-0360(2011/09-0102)

-

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

6. Breastfeeding and persistent stuttering

- สมมุติฐาน: การกินนมแม่อาจช่วยป้องกันการพูดติดอ่างอย่างถาวร
- ศึกษาจากประวัติการให้นมลูกจากมารดาของเด็กพูดติดอ่าง
- มีมารดาตอบคำถามมาทั้งหมด 47 คน เป็นเด็กพูดติดอ่าง 17 คน และอีก 30 คนเป็นเด็กที่เคยพูดไม่คล่องและดีขึ้นเอง

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

6. Breastfeeding and persistent stuttering (ต่อ)

- ผลการศึกษา พบว่าผลการวิจัยนี้สนับสนุนเบื้องต้นในความคิดที่ว่า การเลี้ยงดูด้วยนมแม่อาจ ช่วยป้องกันการคงอยู่ของพูดติดอ่าง เพราะกรดไขมันของนมแม่มีศักยภาพส่งผลต่อ gene expression และการประกอบกันของ neural tissue ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของ neurodevelopment ซึ่งอาจช่วยอธิบายความสัมพันธ์นี้
- ข้อเสนอแนะ: ควรมีการศึกษาต่อไป

แนวโน้มงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

6. Breastfeeding and persistent stuttering

- (Illinois State University and University of Illinois)

Mahurin-Smith, J. & Ambrose, N.G. Breastfeeding may protect against persistent stuttering. *Journal of Communication Disorders*.

46(2013)351-360. (doi:10.1016/j.jcomdis.2013.06.001)

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

7. What is stuttering: Revisited

(Paper from ISAD Conference in 2012 , *A VOICE AND*

SOMETHING TO SAY (October 22nd, International Stuttering

Awareness Day) โดย Eric Jackson, Robert Quesal, and J. Scott

Yaruss from New York, Illinois, and Pennsylvania

- มีการทบทวนค่านิยมของการพูดติดอ่าง ซึ่งเดิมจะเน้นรูปแบบการพูดที่สังเกตเห็นได้ เช่น พูดซ้ำ พูดลากเสียง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าค่านิยมในลักษณะนี้มีข้อจำกัดและได้เสนอค่านิยมการพูดติดอ่างไว้

แนวโน้มนงานวิจัยเรื่องการพูดติดอ่าง

“Stuttering is a neurobiological lack of integration of the underlying processes of planning and producing language and speech that, upon verbal execution, can lead to interruptions in the acoustic speech signal (e.g., blocks, part-word repetitions, disfluencies) and physical struggle (e.g., tension). These surface behaviors may not be present, however, when the speaker exhibits communicative avoidance (e.g., circumlocutions, fillers). The underlying features may lead to surface behaviors, *as well as* emotional and cognitive reactions. Depending on the individual, these may result in significant difficulties in communication and an adverse impact on the speaker's quality of life. The physical symptoms, emotional and cognitive reactions, and impact on the speaker's life all comprise the disorder of stuttering.”